

הרב יוני לביא

בבוקר

הצצה לעולמו הפנימי של הרב: הלבטים, הרגשות, התובנות

"ללוט נולד בן שהפך ברבות הימים לעם גדול ושמו מואב. יצאה ממנו אישה מופלאה שבחרה להצטרף לעם ישראל ולהתגיייר. שמה הוא רות. את הננין שלה כולנו ודאי מכירים: דוד מלך ישראל. ועכשיו, תגידו לי בבקשה: כמה זמן חלף בין התפילה ה'כושלת' של אברהם על סדום לבין דוד המלך?". התלמידים ניסו לנחש אבל היו רחוקים. "התשובה היא שבע מאות שנה! אבל דבר אחר בטוח: בשביל אדם כמו דוד המלך וספר תהילים, שווה לחכות כמה שנים. לא ככה?".

דודים של מלאכים

"נסתרות דרכי השם", אמרתי לתלמידים שזיק ניצת בעיניהם, "איננו יודעים סודות של נשמות ואנו קטנים מכדי להתיימר לנהל את העולם. כי גבהו שמים מארץ כן גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם" (ישעיהו נה, ט). דבר אחד בכל זאת אני יכול לומר לכם בבטיחות: כמו שיש בפזיקה 'חוק שימור החומר', כך יש ברוחניות 'חוק שימור הרוח'. שום דבר, מכל הטוב שעשיתם למענו של הרב בני לא ירד לטמיון! כל דפי הגמרא, ספרי התהילים, המצוות שעשיתם לזכותו, כולם פעלו ופועלים טוב למען עם ישראל. אין לי ספק שהרב שלכם מאוד גאה בכם על כך שאתם ממשיכים בדרכו ומוסיפים טוב בעולם, והודות לכם הוא גם זכה לקבלת פנים מטורפת בשמים, כשרבבות מלאכים שנבראו מכל התפילות והקבלות הטובות שלכם באותו לילה ליוו אותו כמשמר כבוד היישר לגן עדן". השיחה שלנו נמשכה עוד שעה ארוכה ולאחריה ניגשו תלמידים רבים כדי לשאול, לשתף בזכרון או סתם לומר 'תודה'. כשיצאתי מפתח הישיבה קרוב לחצות ליל חלפתי על פני שולחן שעליו ניצבו עשרות נרות נשמה ומעליו התנוססה תמונתו של הרב בני כשעל פניו חיוך גדול ומאיר. "אשריך, רבינו", אמרתי לו, "נשמתיך במרומים אבל אתה ממשיך לחיות גם כאן בלב של כל כך הרבה אנשים". ■

אז הכול היה סתם!?

כיום השבעה לפטירתו של הרב בני כדי לשוחח עם התלמידים. בשלושת הימים שנותרו עד האירוע התלבטתי מאוד מה לומר להם. איך אפשר לרכך את עוצמת הפגיעה מהתקוות שנכזבו? מה לעשות עם התחושה שכל המאמץ הגדול שהשקיעו היה לשווא? וגם מה עושים עם הלב השורף מגעגוע לאדם גדול שהסתלק מאיתנו? בפתחת המפגש העדפתי לדבר פחות ולשמוע יותר. "אפשר לבקש מכם משהו?", חתכתי את הדממה שהשתררה באולם. כשלוש מאות ראשים מורכנים נזקפו. "זכיתם להכיר אדם נדיר. נשמה גדולה. חלקכם אף הייתם מתלמידי הקרובים. אני, לעומת זאת, שמעתי עליו רק מעט. תהיו מוכנים לשתף אותי בזיכרון אחד ממנו? בנגיעה אחת שלו בלב שלכם שתלך אתכם הלאה?". הדקות הקרובות נראו כפופקורן. אחד אחרי השני הם העלו ניצוצות: חוויות מרגשות, משפטי השראה ושפע של חוכמת חיים ואהבת תורה ששפעו מהרב בני וזרמו לליבות תלמידיו. "ועכשיו, רבותי, חידה!", המשכתי, "מי יודע מה הייתה התפילה הראשונה בהיסטוריה?". "של משה?", "של יעקב?", ניסו התלמידים להציע. "לא", אמרתי להם, "התשובה הנכונה היא: אברהם".

היה שווה לחכות

"חז"ל אומרים שנח לא התפלל שלא יבוא מבויל", הוספתי, "כי הוא לא ראה בזה טעם. אם אלוקים החליט - הסיפור גמור. אברהם, לעומתו כן האמין בכוח של התפילה והשתמש בה כדי להציל את סדום. אבל תגידו, זה עבד לו?". כל הראשים הנהנו לשלילה. "זה לא מדויק", תיקנתי אותם, "אומנם סדום נחרבה עד היסוד, אבל תפילתו של אברהם בכל זאת הועילה שניצל משם אחיינו, לוט. "ויזכור א-לוהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה" (בראשית יט, כט). אך הסיפור לא נגמר כאן", המשכתי,

כבר במשפט הראשון שלו הבנתי שקרה דבר נורא. הכרתי אותו כרכז חברתי נמרץ ויצירתי שהביא רוח חדשה לישיבה התיכונית בה עבר. הפעם הוא נשמע המום וכואב. מבין שברי משפטי הצלחתי לדלות את מה שאירע: הרב בני היה הר"מ המיתולוגי של כיתה ט' בישיבה שלו. הוא גידל דורות של תלמידים והיה אהוב ומוערך מאד. זה היה באזור חנוכה כשתקפו אותו כאבי ראש נוראיים ותוך זמן קצר התגלתה הסיבה: גידול ממאיר קינן בראשו. הוא שיתף במצבו את עמיתיו לצוות הישיבה ואת תלמידיו, וכולם העתירו בתפילות ובמעשים טובים לזכותו. למרות הטיפולים הקשים, הרב בני לא ויתר על ההוראה, ועד פורים התייצב במסירות נפש מידי יום בישיבה. כמה שבועות לאחר מכן כשהמצב החמיר התאספו בישיבה מאות מתלמידי, בהווה ובעבר, לערב התעוררות והתחזקות למען רפואתו. החברה קיבלו עליהם משימות רוחניות: ללמוד מאות דפי גמרא, לסיים שוב ושוב את מסילת ישרים, להקפיד על שמירת הלשון. פרקי תהילים נזעקו מעומק הלב ובאוויר הייתה תחושה שמהו 'זו' בשמים. היה רושם חזק שהתפילות הלוהטות לא ישונו ריקם. ראש הישיבה עמד לחתום את הערב המרגש כשהטלפון שלו צלצל. על הקו היה סגנו עם בשורת איוב: לפני רגע הרב בני השיב את נשמתו לבוראו.

מי היה הראשון?

"החברה מרוסקים", אמר לי הרכז החברתי, "כשראש הישיבה שיתף אותם בבשורה הם היו בהלם שקשה לתאר. כאילו קיבלו פטיש 5 טון על הראש. 'מה לכל הרוחות הולך שם בשמים?!', אמר לי אחד השמיניסטים הרציניים שלנו, 'עושים מאיתנו צחוק?! אנחנו קורעים את עצמנו בתפילות ואלוקים לוקח הכול ושם בפח?!'. הרכז ביקש שאגיע לכינוס מיוחד שהם עושים

"מה לכל הרוחות הולך שם בשמים!?", אמר לי אחד השמיניסטים, "עושים מאיתנו צחוק?! אנחנו קורעים את עצמנו בתפילות ואלוקים לוקח הכול ושם בפח!?"